

Fragmenten uit recensies over De Tweelingparadox

(...)

De Tweelingparadox is geschreven als een monoloog aan een aanvankelijk onbekende vrouw van wie we later te weten komen dat Mathis haar heeft ontmoet in Barcelona. Hij leeft daar een tamelijk vreugdeloos bestaan als fotograaf en blikst terug op zijn jeugd en hoe het zover met hem heeft kunnen komen. Die eenvoudige constructie heeft voor- en nadelen. Om de werdegang van Mathis inzichtelijk te maken, werkt het goed. Tegelijkertijd is het een rechte glijbaan naar beneden, een beetje voorspelbaar.

Daarnaast is het vrij snel duidelijk welke kant Barnhoorn op wil: een gezond lichaam is een zegen, maar geen garantie op geluk. Dat uitgangspunt maakt extra nieuwsgierig naar hoe Thomas zijn leven ondergaat. Zijn lichaam mag dan tegenstribbelen, iets wat Barnhoorn met veel oog voor spasmen en kwijl op papier heeft gekregen, zijn geest is allerminst zwak. Helaas moet de lezer het voornamelijk doen met het dolen en zoeken van Mathis.

Het derde deel van het uitgesponnen De Tweelingparadox is het sterkst. Mathis heeft zich dan teruggetrokken onder een vlooiendeken op een kamer in Barcelona en lijkt niet meer in staat tot liefdevol contact met anderen. Het begin van de ommekeer komt als hij mail van Thomas ontvangt, dit keer niet vol tikfouten veroorzaakt door een noodgedwongen een-vingerig systeem, maar nieuwsgierig naar het welbevinden van de geslaagde broer.

Barnhoorn heeft daarna slechts een paar bladzijden nodig om haar definitieve punt te maken. Dat doet ze overtuigend, in een heldere taal die zeker ook door liefhebbers van het young adult-genre zal worden verstaan en een blijde boodschap heeft: als je meester bent van je eigen gedachten kun jezelf bepalen welke kant het op gaat.

(Joep van Ruiten, Dagblad vh Noorden)

(...)

'Ik wilde je iets over mezelf vertellen, tot ik besepte dat dat niet kan zonder over mijn broer te vertellen', luidt de eerste zin van het boek. Het innig voornemen is daarbij 'niet te liegen'. Met deze vorm wekt Barnhoorn meteen spanning. Hoe betrouwbaar is Mathis als verteller? Wie is de 'je' tot wie hij zich richt? Heeft hij of zij er iets mee te maken dat het contact tussen de tweelingbroers, eenmaal volwassen, mondjesmaat is? Waarom wordt er zo uitvoerig ingegaan op de angst van de moeder dat Thomas eens met rolstoel en al het water in zal rijden?

Dit soort verwachtingen lost Barnhoorn niet in. De tweelingparadox is geen spannend verhaal, het kabbelt eerder voort. De tweede helft, als de jongens onherroepelijk uit elkaar groeien en de volwassen Mathis zijn draai niet kan vinden, is een beetje flets. Maar wat Barnhoorn daarvoor schrijft, over de jeugd van de tweeling, is juist sterk, gelaagd en vol nuance.

(...)

Na hun kindertijd wordt Mathis' wereld alras groter, voller en gejaagder, en die van Thomas kleiner, leger en stiller. Het is de verdienste van Barnhoorn dat ze je even laat wikken en wegen: wie is eigenlijk beter af?

(Judith Eiselin, NRC Handelsblad)

(...)

Zoals al bleek uit haar debuut, beschikt Barnhoorn over een nonchalant ogende stijl waarmee ze ongemakkelijke situaties en vragen soepel aanvat.

(...)

Barnhoorn heeft een abonnement op ongemakkelijkheid, maar presenteert die zo trefzeker en droog dat ze de lezer in één moeite door vermaakt.

(...)

Vergeleken bij hem (Thomas) is Mathis een onopvallende student en fotograaf, 'zo iemand die eigenlijk niemand echt heel goed kende, maar aan wie verder niets mankeerde en die je er leuk bij kon hebben.' Op het strand bij Barcelona is er een vreselijke Argentijnse voor nodig, ze doet aan yoga en schrijft een beetje, ondertussen met kalme wijsheden strooiend, om hem uit zijn schulp te laten kruipen. 'Ga liggen en accepteer dat het goed is zoals het is. Dat jij goed bent zoals je bent.' Je zou het zen-mens door het papier heen willen trekken en tuchtigen. Laat die jongen met rust! Maar ook mijn bescherming heeft Mathis niet nodig. Dat moet ik toegeven, en dat komt door Nowelle Barnhoorns schrijfkunst.

(Arjen Peters, Volkskrant)

(...)

Nowelle Barnhoorn, die een paar jaar geleden debuteerde met het opzienbarende Schemerdieren, beschrijft in haar nieuwe roman hoe de vaderloze Thomas en Mathis uit elkaar groeien, een beetje zoals de mannen uit de tweelingparadox uit de fysica. Stel dat de ene helft van een tweeling hier op aarde blijft en de tweede een ruimtevlucht maakt met een snelheid die die van het licht benadert, zegt die paradox, dan zal bij terugkomst de tweede jonger zijn dan de eerste. Zo gaat het ook met Mathis en Thomas. Terwijl de een in Utrecht gaat studeren, blijft de ander achter bij moeder. Mathis groeit en doet nieuwe ervaringen op. Thomas kan alleen maar denken aan de mooie momenten die ze als kind samen beleefden. Zijn leven is voorbij nog voor het kan beginnen en hij is veroordeeld tot een eeuwige kindertijd, wat Barnhoorn pijnlijk duidelijk maakt wanneer ze hem in een woonzorgcentrum terecht laat komen, waar hij samen met een jongen met een waterhoofd 'hoofd, schouders, wiel en frame' zingt.

Maar is Mathis er wel zo veel beter aan toe, vraagt Barnhoorn zich af in deze psychologisch ijzersterke roman. Zijn eerste seks loopt immers uit op een sisser doordat hij Thomas vanuit een hoek van de kamer voelt meekijken en van iedere brief die hij van hem krijgt, is hij een paar dagen niet goed.

(Marnix Verplancke, Knack)